Adrian Dorie - Muzeu Apocaliptic

“Intram acum, dragi vizitatori universali, in Salonul de Gandire Terestra Pre-Apocaliptica”. In acel moment, zeci de copii curiosi, veniti din intregul Univers, incepura a bate frenetic din palme, anticipand astfel superbele descoperiri ce urmau, desigur, sa-i frapeze. Erau toti insotiti de parinti, care le decisesera, cu sute de ani in urma, cum sa-si ‘inaugureze’ scurta lor vacanta, de un an, petrecuta pe Pamant: cu o vizita educativa la unicul muzeu de pe planeta Terra (Pre-Apocaliptic Earth Museum).

Ghidul tocmai le anuntase zecilor de juniori intrarea-n acea aripa de muzeu care, dupa mii si mii de ani, conserva inca in conditii optime, prin imense baze de date, toata activitatea intelectuala dintr-un an fatidic al intregii omeniri: 2007, anul in care umanitatea putea fi stearsa, pentru totdeauna, de pe fata Universului.

“In anul 2007, dragi copii, s-a declansat un razboi nuclear devastator pentru aceasta mica planeta. Citesc, dupa privirile voastre, o mirare: ‘De ce arata atat de bine Pamantul acum? Este locul cel mai vizitat din Univers!’. Raspunsul este simplu, copilasi. Stramosii vostri, desi traiau pe planete la milioane de ani lumina distanta de acest mirific loc, nu au putut ramane indiferenti la soarta Terrei. Spre sfarsitul anului 2007, cand mai erau doar o mie de oameni inca in viata, dar cu zeci de bombe nucleare ramase la dispozitie, stramosii vostri, organizati intr-o frateasca alianta universala, au intervenit in forta, si i-au inghetat la timp pe acei ultimi supravietuitori, pentru a-i clona ulterior… Au urmat investitii enorme-n Pamant, din partea diverselor corporatii universale, de restaurare a ceea ce el a fost candva. Mii de ani, muncitori fhronieni, klindrieni, plargieni si de pe alte planete ale

lumii, au muncit din greu pentru ca astazi, dupa 6739 de ani de la distrugere, Terra sa arate din nou infloritoare…”.

Micii vizitatori zambesc, deoarece ghidul le zambise, dintr-un sentiment puternic de mandrie terestra, la rostirea acelui cuvant: ‘infloritoare’. Un copil sprogian, intrerupandu-si zambetele (pe Sprogia, planeta cea mai bogata din Univers, locuitorii capatasera, in urma evolutiei intr-o apreciabila abundenta agricola, multiple cavitati bucale), indrazni o intrebare, desi regulamentul muzeului ii interzicea exprimarea vreunei nedumeriri: “Scuzati-mi intreruperea, Domnule Ghid, dar ati pomenit baze imense de date… Ce contin acestea si cum au fost ele stocate?”. Ghidul forma imediat un numar, apasand tastele invizibile ale unui telefon molecular si, dupa exact treisprezece secunde, curiosul sprogian se trezi afara din muzeu.

“Ca sa raspund la intrebarea respectiva, ce nu-si avea deloc rostul pentru ca totul aici e ‘self-explanatory’, va rog, copii, sa priviti la aceasta uriasa vitrina. Ei bine, aici exista trilioane de unitati nucleare de memorie, toate din 2007, obtinute pe baza radiatiilor nucleare emise de bombe in anul respectiv. Sunteti prea mici, ca sa intelegeti. Merg mai departe… Tehnologia de stocare a lor nu a fost, evident, proiectata si implementata de fiintele umane. Umanitatea era, in 2007, intr-un stadiu incipient al evolutiei. E.I.U.C. (Earth Intervention Universal Coalition) a fost cea responabila cu culegerea tuturor informatiilor de natura nucleara… Am o intrebare pentru voi: de ce credeti ca E.I.U.C. a creat atunci aceste uriase baze de date, toate referindu-se la un singur an, din istoria unei singure planete din Univers?”.

In acel moment, mama copilului sprogian evacuat isi ridica prompt un membru dorsal pentru a raspunde (nu iesise, din solidaritate cu fiul ei, afara din muzeu din simplul motiv ca pe Sprogia nu exista conceptul de solidaritate). “Puteti raspunde, doamna!”. Pe sapte voci (fiecarei cavitati bucale ii corespundea propriul set de corzi vocale), batrana sprogiana propuse ghidului un raspuns: “Pentru ca sa intelegem cu totii ce s-a petrecut atunci si sa nu mai permitem niciodata pamantenilor sa ajunga

unde au ajuns atunci: la un razboi nuclear stupid, dus de creaturi la fel de stupide, Ghlorh Bragvi! (‘Doamne, iarta-ma!’ in sprogiana)!”.

Ghidul forma iar un numar pe molecular si, dupa executarea celei de-a doua evacuari, oferi si explicatia pedepsei: “Pe Terra, rostirea de cuvinte religioase, ca si executarea de gesturi ce pot fi interpretate ca fiind religioase, sunt interzise prin documentul de condamnare a Apocalipsei “Religia e principala cauza a Razboiului Nuclear din 2007”, semnat si aprobat la nivel global in 5371”. Odata incheiata aceasta scurta lamurire, ghidul se-ntoarse spre vitrina.

“Asa este. Acest urias depozit de memorie nucleara are rolul de a ne aminti mereu ce s-a intamplat atunci. Dar nu doar pentru a ne impiedica din pornirea unui alt razboi nuclear pe Pamant, ci pentru a ne opri din pornirea oricarui tip de razboi, pe orice planeta din acest Univers!”. Vizitatorii, prea mici pentru a intelege astfel de mesaje umanitare, dadeau, totusi, incuviintator din cap sau capete (pe planetele in care munca intelectuala predomina, creierul locuitorilor era distribuit in mai multe cutii craniene).

“Acum, combinand putin distractia cu educatia, vreau sa va propun un joc interesant. Va rog sa va apropiati de vitrina! Este fiecare in fata vitrinei? Bun. Rog pe fiecare sa-si introduca cate doua degete in priza nucleara pe care o are in fata!”. Ca exemplu, ghidul ii arata primului copil (un fiklordian extrem de neindemanatic) nestiutor din apropierea sa cum sa procedeze. “Nu aveti de ce va teme! Temporar, configuratia de nuclee din atomii ce va compun creierul va fi inlocuita cu o alta configuratie de nuclee, apartinand uneia dintre fiintele umane nefericite care au trait in 2007, pe durata razboiului nuclear. Stiu, e dificil sa intelegeti, dar trebuie sa retineti ca nu veti pati nimic… Veti afla, in urma acestui exercitiu mental, ce gandeau, cat de limitati erau atunci oamenii in gandire…”.

Mandru ca fusese instruit primul, chiar de catre ghid, copilul fiklordian se lasa imediat in voia noilor nuclee, initiind astfel calatoria catre o alta lume…

Simti usoare furnicaturi la degetele introduse-n priza nucleara… Gandurile proprii i se rarefiau treptat, permitand accesul tot mai liber al unor ganduri noi, straine… al unor imagini si zgomote noi, straine…

La inceput, copilului ii aparu in fata ochilor… un ecran. Deslusi, ulterior, si-o masa, pe care doua obiecte rotunde, zgomotoase, purtau inscriptia ‘A4 TECH’, iar alt obiect, mai mic, purta inscriptiile ‘Genius’ si ‘Mouse’. Sub masa, intr-un fel de sertar, un alt obiect se mandrea cu eticheta ‘Genius’, dar acesta continea mult mai multe butoane decat cel anterior. Tot sub masa, o cutie ce incerca sa vibreze silentios, era inscriptionata cu ‘ASUS’… Odata locul ‘mirosit’, copilul isi intoarse privirea spre ecran. Si incepu sa citeasca ce-i aparea acolo, scris cu negru, pe un fond alb:

“Intram acum, dragi vizitatori universali, in Salonul de Gandire Terestra Pre-Apocaliptica”. In acel moment, zeci de copii curiosi, veniti din intregul Univers, incepura a bate frenetic din palme, anticipand astfel superbele descoperiri ce urmau, desigur, sa-i frapeze. Erau toti insotiti de…’

“Ce prostii scria acest om, atunci… Nu-i de mirare ca omenirea a fost aproape de auto-extinctie”, sopti copilul, crezand poate ca nu-l aud…